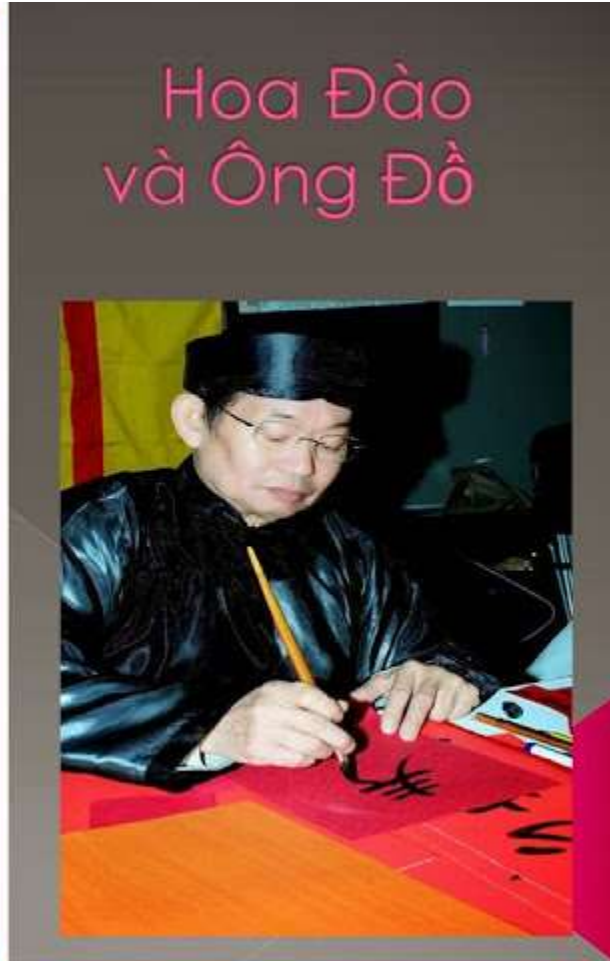

Tháng 1, 2015

Trong các ngày Hội Tết tại Portland do Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức trong mấy năm qua luôn luôn có sự hiện diện của gian hàng Hội Người Việt Cao Niên Oregon.

Có năm Hội Người Việt Cao Niên Oregon (HNVCNOR) phụ trách màn ông đồ viết câu đối Tết dưới cội hoa đào. Một số các hội viên mang những cành đào, cành mai Mỹ Forsythia được cắt từ vườn nhà đến bán để tạo không khí Tết. Số tiền bán hoa đào được tặng cho ban tổ chức Hội Tết để bày tỏ cảm tình của HNVCNOR với việc làm công ích phục vụ đồng hương Việt Nam của ban chấp hành CĐVNOR. Tiền bạc có thể chẳng đáng là bao nhưng tình cảm yêu quê hương, phong tục truyền thống hay đẹp của văn hoá Việt được những người cao niên truyền trao lại cho thế hệ trẻ nơi xứ người mới là đáng quý, phải không Bạn?

Có năm HNVCNOR trưng bày hoa đào, hoa mai, tranh thư pháp, các tác phẩm văn học nghệ thuật, các sách, đặc san do các hội viên in ấn và phát hành v.v.. Nhiều hội viên HNVCNOR tham gia vào Nhóm Thi Văn Dấu Vết, Nhóm Thi Văn Ngàn Thông, sinh hoạt văn thơ nghệ thuật cho vui với đời một tí tí. Gian hàng của quý vị cao niên này lúc nào cũng rực rỡ, hoa đào, hoa mai, hoa cúc gọi nhớ gọi thương hình ảnh những chợ hoa Tết ngày xưa khi còn ở quê nhà.

Nhân nhắc đến ông đồ và hoa đào trong ngày Xuân, chắc chắn chúng ta không thể nào quên được bài thơ Ông Đồ của Vũ Đình Liên:

Ông Đồ

Mỗi năm hoa đào nở
Lại thấy ông đồ già
Bày mực tàu, giấy đỏ
Bên phố đông người qua

Bao nhiêu người thuê viết
Tám tác ngợi khen tài
Hoa tay thảo những nét
Như phượng múa, rồng bay

Nhưng mỗi năm, mỗi vắng
Người thuê viết nay đâu
Giấy đỏ buồn không thấm
Mực đọng trong nghiên sâu

Ông đồ vẫn ngồi đây
Qua đường không ai hay
Lá vàng rơi trên giấy
Ngoài trời mưa bụi bay

Năm nay đào lại nở
Không thấy ông đồ xưa
Những người muôn năm cũ
Hồn ở đâu bây giờ?

Vũ Đình Liên

Màu hồng của hoa đào khiến cho chúng ta nhớ đến má hồng của giai nhân và chàng Thôi Hộ ngày xưa đã nổi danh trong thi đàn Trung Quốc qua giai thoại dưới đây:

Sakura - Nhân Diện Đào Hoa Tương Ảnh Hồng

Chàng Thôi Hộ ngày xưa đã để lại một bài thơ trứ danh trong nền văn học Trung quốc với vài câu thơ so sánh má hồng của giai nhân và sắc thắm của hoa đào. Truyền thuyết nói rằng khi chàng trở lại đề bài thơ nơi chốn cũ thì nàng con gái kia đã vì tương tư chàng mà khổ đau sầu muộn sắp sửa lìa bỏ trần gian, may thay, vì nhớ

thương nàng, chàng trở lại lần nữa kịp lúc nàng đang con hấp hối, mãnh lực tình yêu đã khiến nàng hồi sinh và đôi bên kết hợp nhau cho đến lúc bạc đầu.

Đề Tích Sở Kiến

Khứ niên kim nhật thử môn trung,
Nhân diện đào hoa tương ánh hồng.
Nhân diện bất tri hà xứ khứ.
Đào hoa y cựu tiếu đông phong.
(Thôi Hộ 618-907)

Tạm dịch

Thơ đề chốn năm xưa gặp gỡ

Năm xưa cửa ấy ngày này,
Má đào hoa thắm thơ ngây thẹn thù.
Biết tìm đâu bóng người xưa,
Hoa đào năm cũ cợt đùa gió đông.

(Hạt Cát dịch)

(Nguồn: trích bài viết Sakura- Nhân diện đào hoa tương ánh hồng của Hạt Cát- Forum Phụ Nữ Việt)

Miền Bắc Việt Nam đón Xuân với hoa đào hồng tươi. Miền Nam Việt Nam đón Xuân với hoa mai rực rỡ. Mỗi hoa có một vẻ đẹp riêng của nó nhưng thấy hoa đào, hoa mai nở là biết Xuân đã về rồi.

Hoa mai cũng góp mặt trong thiên truyện qua bài thơ Nhất Chi Mai của Mãn Giác Thiền sư.

Ngài Mãn Giác Thiền Sư đắc đạo vào thời vua Lý Nhân Tông thế kỷ thứ 11 đã thấy được những cảnh vật trong vũ trụ, tất cả đều di động những huyền tượng không có gì vĩnh cửu. Giống như hoa của mùa Xuân, mùa Xuân hết trăm hoa đều héo rụng, mùa Xuân đến trăm hoa lại đua nở. Đời người cũng như vậy, những lúc tuổi trẻ, công việc hằng ngày từng giây từng phút đi qua trước mắt, mình không để ý, cái già nó đến lúc nào trên đầu mình mà không hay. Tuy nhiên, đừng tưởng Xuân qua rồi tất cả các hoa đều phải rụng hết mà giữa lúc trời Đông giá lạnh, giữa những cây cối trơ trọi đó, vẫn có một cành mai nở rộ. Ngài Mãn Giác đã thấy được sự Vô Thường, và Ngài vượt ra ngoài cuộc sinh hóa của vũ trụ:

Xuân khứ bách hoa lạc
Xuân đáo bách hoa khai
Sự trục nhãn tiền quá
Lão tòng đầu thượng lai
Mạc tận Xuân tàn hoa lạc tận
Đình tiền tạc dạ nhất chi mai

Mãn Giác Thiền Sư

Nghĩa là:

Xuân đi trăm hoa rụng
Xuân đến trăm hoa cười

Việc đời qua trước mắt

Trên đầu già đến nơi

Đừng bảo Xuân tàn hoa rụng hết

Đêm qua sân trước nở cành mai.

(Nguồn: Mùa Xuân và Thiền Sư- Nhất Quán -Tập san Dược Sư số 4)

Cũng nhân cơ hội này, người viết xin được giới thiệu và chia sẻ với các bạn các sinh hoạt đặc biệt của các hội viên Hội Người Việt Cao Niên Oregon, những người đang đi vào buổi hoàng hôn của cuộc đời. Họ là ai? Họ có thể là những viên chức hành chánh đầy danh vọng, những chàng trai chiến sĩ oai hùng, ông giáo sư nghiêm nghị, ông bác sĩ, kỹ sư, bà nội trợ hiền lành, những văn nghệ sĩ, v..v.. ngày xưa.

Cuộc đổi thay vận nước nơi quê hương họ đã đưa họ đến một nơi xa lạ đầy những khác biệt về ngôn ngữ, văn hoá đã làm cho họ cảm thấy lạc lõng, cô đơn. Đời sống nơi xứ người với những bận rộn trong việc mưu sinh, với những quan niệm mới về đời sống của cháu con, ít nhiều gì những người thân yêu trong gia đình họ đã quên lãng họ, nên họ cần tìm đến nhau để tâm sự ngắn dài, để học hỏi những tiến bộ khoa học, kỹ thuật, điện toán, văn chương, nghệ thuật, sức khoẻ v..v... Những sinh hoạt văn hoá như những ngày hội Tết, lễ Giỗ Tổ Hùng Vương, những buổi học về computer, những buổi sinh hoạt picnic sinh hoạt ngoài trời, những buổi tập thể dục

nhẹ nhàng, những buổi tiệc tổ chức mừng sinh nhật hằng tháng v.v... đã đem đến cho họ những phút giây vui vẻ, hạnh phúc, dù là ngắn ngủi nhưng có vẫn còn hơn không!

Xin hãy đến với họ để chia sẻ tình thương yêu thân ái, những ích lợi của khoa học, kỹ thuật, điện toán, các vấn đề an sinh xã hội, sức khoẻ, nghệ thuật, văn chương và họ cũng chia sẻ với bạn những kinh nghiệm, sự hiểu biết của họ cho bạn. Thế hệ này dần có mất đi, nhưng những giá trị văn hoá, nghệ thuật vẫn được truyền trao lại cho các thế hệ kế tiếp. Hoa mai này dần đã tàn nhưng vẫn có những nụ hoa mai khác vừa chớm nở trước sân như ý thơ của Thiền sư Mãn Giác đã nhắc nhở ở trên.

Đặc biệt năm nay, Hội Người Việt Cao Niên Oregon sẽ tổ chức một buổi triển lãm hoa đào để phổ biến phong tục chưng hoa ngày Tết và hướng dẫn phương cách chăm sóc hoa đào nở hoa vào dịp Tết qua thư mời dưới đây:

Thư Mời

Để góp phần bảo tồn và phát huy phong tục tập quán, truyền thống văn hóa tốt đẹp của Ngày Tết Nguyên Đán Việt Nam đến thế hệ trẻ và Cộng Đồng bản xứ.

Để đón mừng Xuân Ất Mùi với phong tục chưng hoa ngày Tết.

Để hoa đào, hoa mai nở hoa nhân ngày đầu năm với ngụ ý cầu mong một năm mới làm ăn phát đạt, gia đình an khang và sung túc.

Hội Cao Niên Oregon xin trân trọng kính mời Quý đồng hương, Ban chấp hành Cộng Đồng Việt Nam Oregon, quý hội đoàn và đoàn thể:

Tham dự buổi triển lãm phổ biến phong tục chưng hoa ngày Tết và phương cách chăm sóc hoa đào nở hoa vào dịp Tết, được tổ chức:

Thứ bảy, ngày 7 tháng 2 năm 2015

từ 11:00am - 3:00pm

Tại: Hollywood Senior Center

1820 NE 40th Avenue

Portland, OR 97212

Rất mong được đón tiếp và sự quan tâm góp ý, kinh nghiệm về cách ươm hoa đào của quý vị, cho hoa nở đúng vào ngày đầu xuân để chào đón Năm Mới Ất Mùi 2015.

Sự hiện diện của Quý vị là niềm vinh hạnh cho Hội Cao Niên.

Nhân dịp Năm Mới, Kính chúc toàn thể Quý vị và Gia Đình

An Khang Hạnh Phúc, Sức Khỏe dồi dào và Vạn sự như ý.

Buổi triển lãm được sự bảo trợ của Mulnomah County Cultural Coalition Community Cultural participation Grants and the Oregon Cultural Trust

Hội Cao Niên xin trân trọng kính mời,

Liên lạc: 503.975.4798

Người viết hy vọng rằng quý đồng hương và quý thân hữu của người viết đến tham dự buổi triển lãm hoa đào đặc biệt này nhé. Xin cảm tạ.

Xin hãy ngâm nga những bài ca Xuân năm cũ như Hoa Xuân, Ly rượu mừng, Cánh bướm vườn Xuân, Xuân và tuổi trẻ, Đám cưới đầu Xuân v.v... mà bạn thích để bạn cùng người viết tìm lại một thoáng Xuân xưa, bạn nhé!

Xin mời quý thân hữu thưởng thức Youtube Hoa Đào và Ông Đồ Portland do người viết vừa mới thực hiện qua link dưới đây:

Youtube Hoa Đào và Ông Đồ Portland-Oregon 5:19

<http://youtu.be/Gw4vSWBJHMo>

Chúc sức khỏe và an lạc đến với quý bạn nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

NGƯỜI ĐANG YÊU

*Thăm giờ Ngọ, hỏi ân cần
Về chưa đến ngõ, giờ Thân nhớ rồi!
Vào ra thơ thân lời thối
Hỏi chi Đậu, Tuất... bồi hồi nôn nao*

Á Nghi, 31-1-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: LỤC BÁT Á NGHI)

ĐƯỜNG TÌNH

*Đường vòng đất lở hiểm nguy
Tránh xa ngõ cụt anh đi đường... nàng
Cho dù lắm xóm, nhiều làng
Để đâu cụt... ngõ khi chàng đã thương*

Á Nghi, 31-1-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: LỤC BÁT Á NGHI)

LỰA TÌNH

*-Sao mà ngọt vẫn thơ tình họ viết,
Nào nhớ thương tha thiết nghĩa vợ chồng,
Nào mệnh mông da diết những nụ hồng
Em tâm động, hỏi chàng: anh có thể?*

*-Thơ họ viết? Ừ, ngọt ngào! Có thể,
Có chọc cười, có chút chút để vui.
Đọc thơ em, anh thấy lại một thời
Hương sắc mới với đất trời chao động.*

*Chứa sức sống ngày mình cùng dệt mộng,
Sao mà yêu lời mềm mỏng, mỹ miều!*

Lạc Cõi Hư Vô

*Đâu giấc mộng thường đâu ước mơ
Đêm xuân tàn rụng ánh sao mờ
Ni non tiếng lòng bên gối chiếc
Thôi hết sầu thương hết đợi chờ .*

*Đâu lời tự tình đêm trăng trở
Chẳng tiếc mùa xuân nắng hững hờ
Gọi mưa về lạnh lòng nước nở
Vẫn vòng tay hương ấm người mơ .*

*Hỏi đêm trường ngàn sao le lói
Biết ngôi nào cất giấu tình anh
Em dang tay níu giấc mơ lành*

Nhịp thời gian thôi đừng lên tiếng .

*Hồi trái tim về vùng miên viễn
Còn tìm ai thế giới hảo huyền
Vân trời cao mặt đất bình yên
Chỉ có em sầu riêng muôn thuở .
Ngọc Quyên*

THẦN CHÚ TÌNH YÊU

Hãy nói một câu thần chú
Rằng: “*Anh chỉ thương em thôi!*
Sẽ không bao giờ tách đôi
Dù ai hô phong hoán vũ”.

Bấy nhiêu đã là quá đủ!
Trầu cau đã có thêm vôi
Lo gì “*phận hẩm, duyên ôi*”
Lo chi Rừng Si quyền rũ?
Á Nghi, 30-1-2015
(Trích thi tập sẽ xuất bản: ANH ƠI)

Tuyết và Alaska

*Sáng sớm nhìn ra tuyết phủ đầy.
Lối đi, sân cỏ, trên cành cây,
Mịn màng tuyết rơi dày trắng xóa.
Ngoài đường vắng vẻ ít xe qua.*

*Bâng khuâng nhớ bạn sống miền Tây,
Thu đi đông đến vẫn phây phây.
Tuyết rơi dày mỏng không hề thấy,
Mong bạn bình an đi đó đây.*

*Nhớ lúc mình thăm A-las-ka,
Lạnh lẽo băng sơn chẳng thấy nhà.
Chở khách du thuyền năm bảy chiếc,
Ngắm nhìn, thương thức từ ngoài xa.*

*Băng sơn trùng điệp đẹp như tranh,
Mây trắng, trời cao, biển thật xanh.
Hành khách chuyện trò, tàu lướt sóng
Gấu trắng vài con trũng giỡn, lăn.*

Virginia ngày 27/1/15, lúc tuyết rơi
Ngọc Hạnh

*Sao mà thương thuở kỳ diệu biết yêu!
Nhưng tin hiệu cả hai chiều phản chiếu.*

*Sao mà khéo! Thơ cùng người đồng điệu.
Thơ là tơ óng ả thuở đợi chờ
Sao mà thương những ngày biết làm thơ!
Đệt duyên nợ lụa tình mình rạng rỡ.*

Á Nghi và Anh@-31-1-2015
(Trích thi tập sẽ xuất bản: THÌ THẨM)

SAO HẾT BIẾT? AI BIẾT HẾT?

Thương gì lạ: sao lại “*thương hết biết*”?
Anh thương ai, anh biết cả phút, giây
Ngày mỉm cười, đêm mơ mộng ngất ngây
Anh biết cả khi nào tim trật nhịp.

Biết bí kíp để chạy mau, theo kịp
Nhớ: say say. Thương: biết tình, tìm “*thầy*”
Học bay bay, học đứng lại, cầm tay...
Biết duyên kiếp đã se chàng với thiếp.

Anh nói biết, chứ nào đâu “*biết hết*”
Mới vỡ lòng chứ chưa được bách khoa.
Anh thật thà, em xí xóa giùm nha
“*Thương hết biết*” khác xa “*thương biết hết*”
Á Nghi và Anh@31-1-2015
(Trích thi tập sẽ xuất bản: BÁT ĐÈN EM)

Tìm Anh

*Em vẫn tìm anh vòng quanh vũ trụ,
Trong quay cuồng và bão tố mịt mù.
Mưa âm thầm rơi trên bờ thạch nhũ,
Tìm một nhòai và hơi thở lạnh lùng.*

*Nắng vẫn tìm mưa rơi quanh phố chợ,
Cuối dốc đời mê hoặc chẳng người quen.
Tóc rối bờ lang thang trong gió lộng,
Hạt bụi nào làm đôi mắt đỏ hoe.*

*Xưa tuyển lựa trời hóa châu vôi vôi,
Lửa đạn thù quần quai xé đêm đen.
Anh vẫn đứng hiên ngang hiên vô tội,
Tuổi ban đầu làm nghĩa vụ quê hương.*

VŨNG NƯỚC MƯA CỦA TÔI

(Từ truyện “Vũng nước mưa” Thanh Vân phóng tác)

Vũng nước mưa của tôi thời tuổi nhỏ,
Là một trò chơi những lúc vui buồn,
Sau cơn mưa vũng nước ở bên đường,
Ở trong xóm với tôi đều quen thuộc.

Tôi thích lội qua vũng nước mưa đục,
Bùn lấm chân, lấm quần áo mà vui,
Tuổi ngây thơ tôi chưa biết ngậm ngùi,
Cơn mưa dài làm ướt đường ướt phố.

Tôi thích vũng nước mưa trong. Đẹp quá,
Mây trời soi trên mặt nước hẹn hò,
Tôi ngắm hình ảnh trên vũng nước mưa,
Là một thế giới bao la ước vọng.

Mây và trời gần tôi mà thăm thẳm,
Bàn tay tôi chạm vũng nước đời thường,
Nhưng trời mây vẫn là chuyện hoang đường,
Trong vũng nước của tôi là huyền thoại.

Tôi chỉ muốn theo mây bay đi mãi,
Lòng khát khao những góc biển chân trời,
Vũng nước mưa cạn tôi tưởng giếng khơi,
Tôi sợ mây tan, sợ mình trượt ngã.

Tôi soi mặt mình trong vũng nước nhỏ,
Chợt thương bóng hình tôi quá xa xăm,
Vũng nước mưa vẫn trẻ mãi trăm năm,
Tôi tươi héo vui buồn cùng năm tháng.

Đã bao mùa mưa bao nhiêu vũng nước,
Bàn chân tôi đã ướt biết bao lần,
Chưa níu mây trôi chưa giữ trời gần,
Trong vũng nước cạn mà như không đáy.

Anh là áng mây em từng mơ thấy,
Nhưng tay em chưa chạm đến bao giờ,
Vũng nước hôm nay vũng nước ngày xưa,
Có trời mây và có anh xa lắm.

Anh ơi, vũng nước mưa nào cũng cạn,
Đến bây giờ em vẫn tưởng giếng sâu,
Khi lòng anh là một cuộc bê đầu,
Để em mãi đi tìm anh ảo vọng

Nguyễn Thị Thanh Dương

Rồi giặc đến em đi về cõi khác,
Giữa loạn ly ta lạc lối tìm nhau.
Anh nơi nào giữa bầu trời lửa đạn,
Mất hay còn khi trái đất còn đau.

Bốn mươi năm, tóc trải màu sương gió,
Vũ trụ buồn vẫn quay quẩn không gian.
Nắng vẫn tìm mưa rơi quanh phố chợ,
Cuối dốc đời gió vẫn cuốn lời than.

Việt Nam ơi không còn chung lối nhỏ,
Con đường xưa nhòa xóa bước chân nhau.
Em mãi ngóng về một miền đã mất,
Biết có còn trong tiếng khóc sầu đau?

Linh Đắc

Cùng Anh

Cùng anh ngày tháng tở vương
Cung sầu hiu hắt xuân đường tàn phai
Một mai sương trắng lạc loài
Rơi trên mái tóc đã dài nhớ nhung .

Cùng anh giữ mối tình chung
Nhánh sông rẽ khúc ngàn trùng cách xa
Vẫn về lòng biển thiết tha
Bao la hồn mộng chan hòa sóng xô.

Cùng anh con nước vỗ bờ
Tự tình đắm đuối cơn mơ thuở nào
Vàng son trong gió xôn xao
Bóng trắng là ngọn trúc đào chưa vơi

Cùng anh mộng ước khôn nguôi
Lửa tình thấp ngọn đỉnh trời yêu thương
Cùng anh dấu lạc thiên đường
Vẫn còn khúc hát vô thường đắm say .

Ngọc Quyên

Tôi làm thợ vịn

Cuộc đời được ví như là sân khấu. Mỗi người trong một thời điểm nào đó giữ một vai trò đặc biệt, là diễn viên chính trên sân khấu cuộc đời để đem lại sức mạnh, niềm vui, nụ cười đến cho nhiều người.

Hiện tại, người viết chỉ là “người thợ vịn” và là “người vỗ tay” mà thôi dù trong quá khứ cũng một đôi lần được thủ vai chính trên sân khấu cuộc đời. Hy vọng giới trẻ với bầu nhiệt huyết và tinh thần phục vụ công ích xã hội sẽ thành công nhiều hơn chúng tôi ngày xưa vì tài năng, sự hiểu biết về khoa học kỹ thuật của những người bạn trẻ này hơn chúng tôi ngày xưa nhiều lắm. Tất cả chỉ cần trái tim tình cảm và tấm lòng phục vụ tha nhân mà thôi, Bạn đồng ý chứ?

Nhưng mà làm thợ vịn cũng có giá trị của thợ vịn đấy bạn ạ vì chính những người thợ vịn này đang thêm tay thêm sức cho những người thợ chính, những diễn viên chính, hoàn tất công tác tốt đẹp, nhanh chóng hơn trong sợi dây chuyền xích mắc của sự việc. Thử hỏi những danh ca như Đăng Nguyên, Vũ Khanh, Diễm Liên, Ngọc Hạ v..v... hát rất hay mà không có người vỗ tay khen thưởng, chắc hẳn những danh ca này cũng sẽ buồn lắm nhỉ?

Nếu bạn có thời giờ, có sức khỏe thì bạn có thể thiện nguyện “làm người thợ vịn” hay “người vỗ tay” để khích lệ tinh thần những người đang làm các công tác công ích cho tha nhân trong cộng đồng, bạn nhé. “Job” này cũng vui và thú vị lắm đấy! Người viết đã làm nhiều năm rồi, thích lắm đấy!’

Vợ chồng người viết cũng đã từng làm “thợ vịn” phụ làm xe hoa cho Cộng Đồng Việt Nam Oregon mấy năm qua trong các buổi diễn hành xe hoa Rose Festival vào tháng Sáu hằng năm tại Portland, Oregon.

Phu quân người viết và tôi cũng đã từng đi “vỗ tay” ủng hộ tinh thần các “nghệ sĩ, tài tử tí hon” trình diễn văn nghệ ở trường Việt Ngữ Văn Lang trong các buổi văn nghệ mừng Tết Trung Thu hay Tết Nguyên Đán hằng năm. Các tài tử học sinh này trình diễn các màn ca vũ nhạc kịch dễ thương lắm.

Chúng tôi cũng từng vỗ tay, khen thưởng, khích lệ tinh thần các “mầm già đang lên và sắp xuống” của Hội Cao Niên Oregon và Nhóm Sinh Hoạt Người Việt ở Trung Tâm Y tế và Dịch Vụ Á Châu khi quý vị “lão trượng” và “lão bà bà” này đi làm công tác hữu ích, giúp đỡ người khác v..v... Cũng vui đáo để!

Khi nhìn những nụ cười, niềm vui của những người được khen thưởng, được khích lệ tinh thần này, chúng tôi cũng cảm thấy vui lây. Chắc chắn bạn cũng thế, nếu bạn là người khen hoặc là người được khen.

Người viết xin mời quý bạn cùng đọc với người viết một câu chuyện hay hay dưới đây do một người bạn của người viết gửi đến.

Cây nển và ngọn hải đăng

Một tối nọ, cụ già lấy trong hộp ra một cây nển nhỏ và bắt đầu leo lên một cây cầu thang xoắn ốc.

Cây nển hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Chúng ta đi lên chỗ cao hơn ngôi nhà ở để chỉ đường cho các tàu biển vào cảng an toàn”.

“Nhưng sẽ không có chiếc tàu nào trong cảng có thể thấy được ánh sáng của tôi – cây nển nói - bởi vì tôi quá

nhỏ !”

Cụ già đáp: “Nếu ánh sáng của người nhỏ, người chỉ có việc giữ ánh sáng, còn mọi việc khác để ta lo”.

Khi họ lên trên đỉnh cao, họ đến bên một cây đèn lớn. Cụ già lấy cây nến ra thắp sáng chiếc đèn. Chẳng mấy chốc, những tấm gương phản xạ lớn ở phía sau chiếc đèn chiếu những chùm sáng dội xa hàng dặm ngoài biển khơi.

Bạn thân mến, đôi khi chúng ta nghĩ mình quá bé nhỏ và không thể làm điều gì giúp cho gia đình và xã hội tốt đẹp hơn. Tuy nhiên, thế giới của chúng ta sẽ thay đổi nếu mỗi người có những hành động bé nhỏ đó.

(Nguồn: email bạn gửi- cảm ơn anh TH)

Khi bạn làm thợ chính hay thợ vịn, có thể có người không hiểu được bạn, có thể bạn có một vài sơ sót ngoài ý muốn hay vô tình phạm lỗi. Trong mọi trường hợp, thế nào bạn cũng sẽ bị những người không thích bạn hoặc những người ganh tỵ với bạn, nhân cơ hội đó tìm cách khen chê, chỉ trích bạn.

Theo thiền ý, bạn cứ tỉnh queo, giữ thái độ im lặng, không cần phải “thanh minh thanh nga” gì cả. Nếu học tập được đức tính của Thiền sư Hakuin trong mẫu chuyện Thiền “Thế À” mà người viết đã cùng bạn đọc trong bài viết tuần rồi thì tốt quá rồi.

Còn nếu không, thì xin cứ tự nhủ rằng cuộc sống của ta còn nhiều thứ phải quan tâm hơn là mang trong người sự ảm ức và bực bội vì người khác không hiểu đúng về mình hay ganh tỵ với mình. Bạn có thể niệm Phật hay cầu kinh Chúa thì sẽ thấy tinh thần sẽ bình yên trở lại. Cứ thử đi nhé. Smile!

Người viết xin phép được chia sẻ với Bạn hai mẫu chuyện dưới đây để chúng ta cùng suy ngẫm nhé.

1-Câu chuyện thứ nhất:

Trong một buổi nhàn hạ, vua Đường Thái Tông hỏi chuyện vị quan cận thần là Hứa Kính Tôn rằng:

– Trẫm thấy khanh phẩm cách cũng không phải là phường sơ bạc. Sao lại có nhiều tiếng thị phi chê ghét như thế?

Hứa Kính Tôn trả lời:

– Tâu bệ hạ. Mùa xuân mầm tã như dầu, người nông phu mừng cho ruộng đất được thấm nhuần, kẻ bộ hành lại ghét vì đường đi trơn trượt. Trăng mùa thu sáng vằng vặc như gương treo trên bầu trời đêm, hàng thi nhân vui mừng gặp dịp thưởng du ngâm vịnh, nhưng bọn đạo chích lại ghét vì ánh trăng quá sáng tỏ. Trời đất kia vốn vô tư không thiên vị, mà con nằng mưa thời tiết vẫn bị thế gian trách hận ghét thương. Còn hạ thần đâu phải một người vẹn toàn thì làm sao tránh khỏi tiếng chê bai chỉ trích.

Cho nên ngu thần trộm nghĩ, đối với tiếng thị phi trong thế gian nên bình tâm suy xét, đừng nên vội tin nghe. Vua tin nghe lời thị phi thì quan thần bị hại. Cha mẹ tin nghe lời thị phi thì con cái bị ruồng bỏ. Vợ chồng tin nghe lời thị phi thì gia đình ly tán. Tiếng thị phi của thế gian nọc độc còn hơn rắn rết, bèn hơn gươm đao, giết người không thấy máu.

2- Câu chuyện thứ hai:

Một lần, Phật đi giáo hóa ở vùng có nhiều người tu theo Bà La Môn giáo. Các tu sĩ Bà La Môn thấy đệ tử của mình đi theo Phật nhiều quá, nên ra đón đường Phật mà mắng chửi. Phật vẫn đi thong thả, họ đi theo sau không tiếc lời rủa xả. Thấy Phật thản nhiên làm thinh, họ tức giận, chặn Phật lại hỏi:

– Ngài có điếc không?

– Ta không điếc.

– Ngài không điếc sao không nghe tôi chửi?

– Nay tín đồ Bà La Môn, nếu nhà ông có đám tiệc, thân nhân tới dự, măn tiệc họ ra về, ông lấy quà tặng họ không nhận thì quà đấy về tay ai?

– Quà ấy về tôi chứ ai.

– Cũng vậy, ông chửi ta, ta không nhận thì thôi.

Trong kinh Phật viết rằng, khi người ác mắng chửi người thiện, người thiện không nhận thì người ác giống như người ngửa mặt lên trời phun nước bọt, nước bọt không tới trời mà rơi xuống ngay mặt người phun. Có thọ nhận mới dính mắc đau khổ, không thọ nhận thì an vui hạnh phúc. Thế nên từ nay về sau nếu có nghe thấy ai đó nói lời không tốt về mình, chớ có thọ nhận thì sẽ được an vui.

Theo Phật giáo, khẩu nghiệp là một trong những nghiệp nặng nề nhất mà một người có thể tạo ra. Vết thương bạn gây ra trên thân thể người khác còn có ngày lành nhưng vết thương gây ra bởi lời nói thì chẳng biết ngày nào mới lành lại được.

Vì vậy hãy cân trọng với lời nói của mình, đừng gây ra thị phi vì vô ý thức, cũng đừng trách móc người khác chỉ vì lỗi lầm của họ bởi: “Every saint has a past, every sinner has a future”, nghĩa là “Vị thánh nào cũng có một quá khứ, và tội đồ nào cũng có một tương lai”.

(Nguồn: Email Bạn gửi. Cảm ơn em Ngọc Chính)

Mời quý anh chị thưởng thức một Youtube hay hay dưới đây để chuẩn bị đón mùa hoa đào khoe sắc lúc Xuân sang.

<https://www.youtube.com/watch?v=1rAKFLKXvHQ>

Chúc sức khỏe và an lạc đến với quý bạn nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

LÒNG EM MÙA HOA TẾT

Bây giờ trời đất đang vào Xuân,
Rộn rã em chờ từ cuối Đông,
Anh ơi lòng em mùa hoa tết,
Em trăm hoa đua nở vì anh.

Tình Trâm

*Anh bỏ lại con đường rợp lá
Cơn mưa về lá tả rụng rơi
Lá bay trong gió bồi hồi
Đâu bàn tay viết tên người dấu yêu.*

*Nỗi buồn sâu nào ai thấu hiểu
Mới yêu đây tình đã xa xôi
Thôi đừng rụng nữa lá ơi !
Cây xanh màu biếc cho đời nụ xuân.*

*Để nắng vàng hong thơm dòng tóc
Vẫn nồng hương bỏ kết thuở nào
Mắt cười môi hẹn xôn xao
Cơn mơ tình ái ngỡ vào trăm năm.*

*Se sợi tơ , tình trâm ai biết
Nửa chùng xuân nửa giấc chiêm bao
Đợi chờ năm tháng hư hao
Có còn xuân thắm hoa đào sắc hương !*

Vẫn tình trong cõi mộng thường

Gió mùa Xuân nhiệt đới hanh hao,
Gió nào thì mình vẫn nhớ nhau,
Những nẻo Xuân về hoa khoe sắc,
Những nẻo anh về có em theo..

Đây cánh hoa Mai, cội hoa già,
Lòng em còn trẻ đến bao giờ,
Màu vàng rực rỡ niềm may mắn,
Nếu thương em hãy đón vào nhà.

Đây cánh hoa Đào một góc sân,
Như lần đầu em đã gặp anh,
Mắt môi chưa một lần hứa hẹn,
Em đã thấy đời một sắc Xuân.

Đây hoa Thủy Tiên dáng thanh tao,
Hoa trắng nhụy vàng em khát khao,
Hoa trồng trong nước đời hoa thắm,
Anh là người tình em muốn trao.

Đây em chậu Cúc đỏ, Cúc vàng,
Hoa Mào Gà, hoa Mãn Đình Hồng,
Hoa Hải Đường như người khách quý,
Anh có mở lòng với em không?

Đây hoa Bách Hợp, hoa Trạng Nguyên,
Quý phái hoa Lan hoa Mẫu Đơn,
Anh là ánh nắng mùa Xuân đầy,
Em hướng về anh hoa Hướng Dương.

Em sẽ cùng anh đón giao thừa,
Tay anh nâng niu từng nụ hoa,
Bao nhiêu hương sắc cho ngày tết,
Là bấy nhiêu tình em thiết tha.

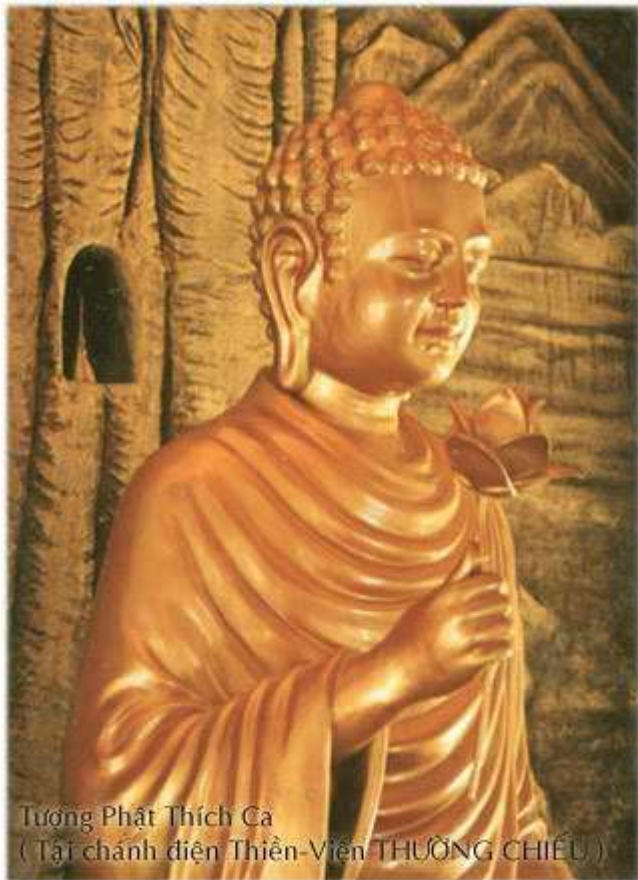
Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Jan. 15, 2015)

Dịu dàng nỗi nhớ vẫn vương theo người.

Ngọc Quyên

Bình yên trong tinh thần

Trời Đông lạnh, bên cạnh việc thương nhớ cha mẹ, kỷ niệm xa xưa, theo thiên ý của người viết, không có gì thích thú cho bằng được cuộn mình trong chiếc mền ấm, trong một không gian yên tĩnh, đọc một quyển kinh sách hay hay, nghe một bản nhạc êm dịu, xem một phim có ý nghĩa. Lúc đó bạn sẽ không dữ tợn như là ác quỷ, mà trái lại, bạn sẽ hiền từ, nhân ái như một vị thiên thần qua hai mẫu chuyện dưới đây. Xin mời Bạn thưởng lãm:

Ác quỷ

He, who fights with monsters should be careful lest he become a monster. And if thou gaze long into an abyss, the abyss will also gaze into thee.”

“Người, kẻ chiến đấu với ác quỷ, hãy cẩn thận kẻo người trở thành ác quỷ. Và nếu người trừng mắt nhìn sâu vào vực thẳm, vực thẳm cũng sẽ trừng mắt nhìn người.”

Friedrich Nietzsche – Beyond Good and Evil

Giai thoại thiền có kể chuyện một chàng dững sĩ rời chùa xuống núi. Ngoài thanh gươm báu, sư phụ trao cho chàng một chiếc kính chiếu yêu. Kính này khi rọi vào người khác, nếu người là ác quỷ, thì sẽ hiện nguyên hình trong kính. Trên đường hành hiệp, đi đến đâu kính cũng soi rọi cho thấy toàn loài quỷ dữ. Và lưỡi gươm trong tay chàng đã lấy máu của biết bao kẻ hung ác. Qua bao nhiêu năm tháng ruỗi rong, một chiều dừng chân về núi cũ chùa xưa, chàng dững sĩ lấy kính ra định dưng lại cho thầy. Chợt thoáng thấy kính phản chiếu bóng mình, dững sĩ hét lên kinh hoàng; thì ra bóng chàng trong gương hiện nguyên hình một con ác quỷ.

(Nguồn: internet)

Thế À

Thiền sư Hakuin được người chung quanh ca tụng là người sống trong sạch. Một gia đình người Nhật có một tiệm bán thực phẩm gần nơi Hakuin ở. Họ có một cô con gái xinh đẹp. Bất ngờ, một hôm cha mẹ cô gái khám phá ra cô có thai.

Việc này làm cho cha mẹ cô gái nổi giận. Cô gái không chịu thú nhận người đàn ông cô chung đụng là ai, nhưng sau bao nhiêu là phiền phức, cuối cùng lại là tên Hakuin.

Phần nộ vô cùng, cha mẹ cô gái đến ngay vị thầy này. Hakuin chỉ thốt lên vồn vện hai tiếng:

- “Thế à” rồi thôi

Sau khi đưa bé sinh ra, nó được mang tới trao cho Hakuin. Lúc đó Hakuin đã mất hết danh dự, nhưng việc này không làm cho Hakuin buồn. Hakuin săn sóc đứa bé rất tử tế. Hakuin xin sữa của những bà mẹ hàng xóm và những đồ dùng cần thiết cho đứa bé.

Một năm sau cô gái không còn chịu đựng được nữa. Nàng nói sự thật với cha mẹ nàng rằng người cha thật sự của đứa bé không phải là Hakuin mà là một thanh niên bán cá ngoài chợ.

Lập tức cha mẹ cô gái đến ngay Hakuin xin Hakuin tha lỗi và xin đem đứa bé về.

Hakuin ưng thuận. Khi trao lại đứa bé, Hakuin cũng chỉ thốt hai tiếng: “Thế à!”

(Nguồn: Trích trong Góp Nhật Cát Đá – Thiền Sư Muju- Đỗ Đình Đồng dịch)

có những lúc chúng ta muốn tìm một sự bình yên trong cuộc sống náo động, đầy những bon chen, phiền muộn hàng ngày.

Bạn nghĩ rằng mình đã có những giây phút bình yên khi ngắm một bức tranh có trời xanh, mây trắng, có trăng sao lấp lánh trong một không gian yên tĩnh.

Nhưng bạn có thực sự tìm được sự bình yên hay không khi tâm trí của bạn luôn luôn bận rộn với những hóa đơn tiền nhà, tiền xe, tiền bảo hiểm, ông (bà) xã đang cựa nựa cần nhân, con cháu không nghe lời bạn, người quen kẻ lạ trong xã hội đang làm bạn bức mình, bạn đang bị xếp “đi” v..v...?

Mời bạn cùng với một đấng quân vương thưởng ngoạn tranh qua câu chuyện dưới đây nhé:

SỰ BÌNH YÊN

Một vị vua treo giải thưởng cho họa sĩ nào vẽ được một bức tranh đẹp nhất về sự bình yên.

Nhiều họa sĩ đã cố công. Nhà vua ngắm tất cả các bức tranh nhưng chỉ thích có hai bức và ông phải chọn lấy một.

Một bức tranh vẽ hồ nước yên ả. Mặt hồ là tấm gương tuyệt mỹ vì có những ngọn núi cao chót vót bao quanh. Bên trên là bầu trời xanh với những đám mây trắng mịn màng. Tất cả những ai ngắm bức tranh này đều cho rằng đây là một bức tranh bình yên thật hoàn hảo.

Bức tranh kia cũng có những ngọn núi, nhưng ngọn núi này trần trụi và lởm chởm đá. Ở bên trên là bầu trời giận dữ đổ mưa như trút kèm theo sấm chớp. Đổ xuống bên vách núi là dòng thác nổi bọt trắng xóa. Bức tranh này trông thật chẳng bình yên chút nào.

Nhưng khi nhà vua ngắm nhìn, ông thấy đằng sau dòng thác là một bụi cây nhỏ mọc lên từ khe nứt của một tảng đá. Trong bụi cây một con chim mẹ đang xây tổ. Ở đó, giữa dòng thác trút xuống một cách giận dữ, con chim mẹ an nhiên đậu trên tổ của mình...Bình yên thật sự.

"Ta chấm bức tranh này! - Nhà vua công bố - Sự bình yên không có nghĩa là một nơi không có tiếng ồn ào, không khó khăn, không cực nhọc. Bình yên có nghĩa ngay chính khi ta đang trong phong ba bão táp ta vẫn cảm thấy sự yên tĩnh trong trái tim. Đó mới chính là ý nghĩa thật sự của sự bình yên".

Vi tính: Cát Tường - Diệu Tường

Trình bày: Nhân Văn - Linh Thoại - Nhị Tường dịch

(Nguồn: Tu viện Quảng Đức)

Bạn có đồng ý với nhà vua nói trên hay không?

Nói thật tình, chúng ta cũng khó mà có được sự bình yên tinh thần trong những lúc hiểm nguy đến tính mạng hay trong những trường hợp mà người viết đã trình bày ở trên, nếu chúng ta chưa được học tập, thực hành những lời dạy bảo của các bậc hiền nhân một cách rót ráo, điều hướng cái tâm của mình vào sự an lạc. Khó thật!

Đối với những bậc thức giả và những ai đã hiểu cuộc đời chỉ là tạm bợ, phù du, họ vẫn được giữ sự an vui tĩnh lặng trong tâm hồn dù cuộc đời có thay đổi, đổi thay. Họ tìm thú vui tao nhã để hưởng nhàn. Xin mời các bạn hãy theo chân Nguyễn Bình Khiêm để hưởng cảnh Nhàn qua bài thơ Cảnh Nhàn dưới đây:

Cảnh Nhàn

Một mai, một cuộc, một cần câu

Thơ thần dầu ai vui thú nào

Ta dại, ta tìm nơi vắng vẻ

Người khôn, người đến chỗ lao xao

Thu ăn măng trúc, đông ăn giá

*Xuân tắm hồ sen, hạ tắm ao
Rượu đến gốc cây, ta sẽ nhấp
Nhìn xem phú quý, tựa chiêm ba*

Nguyễn Bình Khiêm

(Nguồn: trích trong Thi Văn Hợp Tuyển)

Người viết cũng thích sưu tầm những bài thơ, bài nhạc nào đem đến cho người viết những phút giây bình yên tĩnh lặng của tinh thần.

Một trong những nhà thơ được người viết kính mến là nhà thơ Phạm Thiên Thư với những bài thơ được phổ nhạc được nhiều người yêu thích như Ngày Xưa Hoàng Thi, Đưa Em Tìm Động Hoa Vàng, Em Đi Lễ Chùa, Gọi Em Là Đoá Hoa Sầu.

Thơ Phạm Thiên Thư nửa đời nửa đạo, mơ mơ màng màng khiến ta có một cảm giác lâng lâng thoát tục. Bài thơ Đưa Em Tìm Động Hoa Vàng của ông gồm 100 đoạn, mỗi đoạn 4 câu đã được phổ nhạc làm say đắm lòng người, trong đó có người viết.

Xin mời các bạn thưởng thức bài thơ đã được phổ nhạc dưới đây:

Đưa Em Tìm Động Hoa Vàng

*“...Rằng xưa có gã từ quan
Lên non tìm động hoa vàng nhớ nhau
Thôi thì em đừng ngại mưa mau*

Đưa nhau ra tới bên cầu nước xuôi
Sông này đây chây một giòng trôi
Mây đầu sông thắm tóc người cuối sông
Nhớ xưa em chửa theo chồng
Mùa xuân may áo, áo hồng đào rơi
Mùa thu em mặc áo da trời
Sang đông lại khoác lên người áo hoa

Rằng xưa có gã từ quan
Lên non tìm động hoa vàng ngủ say
Thôi thì em chẳng còn yêu tôi
Leo lên cành bưởi khóc người rung rung
Thôi thì thôi mộ người tà dương
Thôi thì thôi nhé đoạn trường thế thôi
Nhớ xưa em rũ tóc thề
Nhìn trăng sao nữ để lời thề bay
Đợi nhau tàn cuộc hoa này
Đành như cánh bướm đôi tây hững hờ”
(Nguồn: internet)

Người viết hy vọng trong năm ba phút dừng chân nơi khu vườn Một Cõi Thiên Nhân này, quý bạn có được những phút giây an lạc tinh thần qua những tài liệu do người viết sưu tầm đem về đây chia sẻ với bạn bè thân hữu.

Xin được một sự cảm thông của những người bạn “đồng tình tương ứng, đồng khí tương cầu” với người viết để chúng ta cùng được sống trong yêu thương và thân ái giữa chốn phù vân này.

Mời quý anh chị thưởng thức Youtube Đưa Em Tìm Động Hoa Vàng cho tinh thần thư thả đắm ba phút qua link dưới đây qua tiếng hát Ngọc Hạ

<https://www.youtube.com/watch?v=yPkjJgvj6VY>

Chúc sức khỏe và an lạc đến với quý bạn nhé.

Người Giữ Vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

BÁO CHÍ...CHÓE

Tà tâm, tà ngữ nhập nhòe
Cộng thêm tà ý lập lòe “đỏ” au
“Hong, cam” đan quyện vào nhau
Đánh người lương thiện, nát nhàu báo “to”
Rồi xoa tay cười tẽn tò:
“-Chúng mình vĩ đại, chẳng lo thiếu tiền”
Tâng bốc nhau, danh hảo huyền

Giọt Nắng Hồng

Hôm nay em đợi mùa thu đến,
Để cánh chim bay tận cuối trời.
Lòng tự nhủ thăm nơi phố núi,
Anh cũng tìm em trong xa xôi.

Buồn quá em treo giọt nắng hồng,
Trên cánh chiều buông nhẹ nhớ nhung.
Mây ơi lác đác về đâu đó,
Dem cả tình yêu cho núi sông!

Đâu dễ em quên kỷ niệm mình!
Mỗi lần thu đến nắng lung linh.

Vậy mà cũng lắm người điên đi cùng!

Ý Nga, 3-2-2011

Gió

Áo em bay như chiều nay lộng gió
Quyên hương tình trên lối nhỏ cô đơn
Tóc rối bời như mây trời vờn vũ
Cuộn triền miên trên vai nhỏ lạnh căm

Chiều lại đến qua bên sông biên biệt
Nhìn quanh em màu nước hải hùng vây
Ở phương nào nước chia thành ly biệt
Đến gần em bờ cũ lặng lẽ vây

Thôi gió hỡi xin cho em nhắn gửi
Chút hương thừa một dạo tuổi thanh xuân
Gió vẫn lùa trên cành cây vô tội
Áo trắng xưa xin hóa kiếp lênh đênh...

Linh Đắc

Mỗi lần mưa bụi rơi trong mắt,
Em mộng thuyền mơ cập bến tình.

Đã mấy thu qua, vàng cuộc đời
Bến lạ nghe hồn nặng tả tôi.
Trong gió em còn nghe văng vẳng,
Tiếng hát người đi tận biển trời!

Thôi biết cùng ai gửi tác lòng,
Biển đời trôi nổi giữa long đong.
Anh như mây trắng bay biên biệt,
Em giữ cho nhau Giọt Nắng Hồng!

Linh Đắc

GA 9/10/05

NGÀY RA MẮT SÁCH.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Cuốn thơ với tựa đề rất thơ, rất bay bổng lãng mạn là “Hồn vía em bay theo gió” của chị Bông đã sẵn sàng để đem in, nhưng vẫn nằm chờ vì chị chưa rảnh, chưa thu xếp được ngày ra mắt sách sợ in trước sẽ không biết để sách vào đâu.

Vậy mà chị Bông đã lo lắng trước, chị cứ thấp thỏm sợ ngày ấy ế khách, chỉ lèo tèo vài người bạn thân và anh chị em cùng con cháu trong nhà của hai họ nội ngoại thì quê lắm, vì anh Bông đã khẳng định:

- Thời buổi này ai rảnh mà đi dự ra mắt sách, ai rảnh mà đọc thơ? bộ tiền để kiếm lắm sao mà họ phí phạm mua thơ của bà...

Rồi anh Bông phê phán:

- Chẳng biết “kho tàng” thơ của bà có bao nhiêu bài, chỉ biết là đọc vài bài thơ tôi thấy ...chán lắm, thơ bà đã giúp tôi đi vào giấc ngủ ngon lành.

- Anh không thích nhưng người khác thích, ai cũng như anh thì nguồn thơ của bao nhiêu thi sĩ đã chết yểu từ đời nào rồi. Ít ra thơ em đối với anh cũnggiá trị như những viên thuốc ngủ là em mừng rồi.

Anh Bông vô cùng thắc mắc:

- Không hiểu sao bà có thể ôm cái computer làm thơ trong khi húp tô mì gói vì lười nấu cơm hả?

Chị Bông khoe:

- Câu thơ có khi là ...sinh mạng của em nữa đây, có lần em mãi nghĩ một câu thơ cho tròn vắn tròn ý khi đang lái xe trên đường tí nữa thì vượt đèn đỏ khi dòng xe cộ phía kia đang lao tới như một đàn hổ đói đuổi theo con mồi.

- Sau đó thì sao? Bà chừa luôn không làm thơ trên đường nữa phải không?

- Không chừa, qua đèn xanh em lại nghĩ thơ tiếp, về đến nhà là có một câu thơ vừa ý. Lúc ấy em mới yên tâm làm chuyện khác không để hồn vía em bay theo gió nữa.

- “Tập thơ “Hồn vía em bay theo gió” thật không sai, nên bà chẳng còn tâm hồn nào ở nhà để nhìn vào thực tế, cái món mà nhà Việt Nam nào cũng luôn có sẵn là chai nước mắm thế mà nó thường xuyên...văng mặt ở nhà mình, cho đến khi nấu nướng cần đến bà mới phát giác ra và sai tôi phóng xe đi chợ mua gấp để cho bà kịp nấu, có hôm tôi gặp một xe cứu hoả đang phóng như bay trên đường, tôi chỉchạy thua xe cứu hoả có một chút xíu mà thôi vì phải nhường đường cho nó.

Chị Bông cười trừ:

- Tiền trong băng em cũng không nhớ là bao nhiêu nữa đó, anh mà có ...bồ nhí, anh rút tiền cho nó em cũng không hay.

Và chị đe dọa:

- Anh đừng vội mừng thầm đi tìm bồ nhí nhé, tuy hồn vía em luôn văng nhà nhưng thỉnh thoảng như sở thú em bất ngờ kiểm tra, em kiểm tra anh và tiền bạc, không qua mặt được em đâu.

- Tôi chẳng màng tới lời đe dọa của bà, vì thực tế trong băng nhà mình không bị lũng là may rồi, có dư thừa đồng nào đâu mà bà phải canh chừng, bà chỉ nói cho sướng miệng.

Thật ra chị Bông không hề có tư tưởng in thơ và ra mắt thơ, tất cả chỉ tại thằng con út của chị, nó sống ở xa.

Một hôm thằng út gọi phone cho mẹ:

- Mẹ ơi, con sẽ có món quà tặng mẹ nhân dịp sinh nhật này...

Chị Bông đã dấy nẩy lên:

- Thôi nhé, hết quần áo lại mỹ phẩm.

- Đây, con biết ngay mà, tặng quần áo thì mẹ chê là không hợp không đúng ý mẹ, nào mình vải, nào màu sắc, nào kiểu cộ..v.v.. mỗi người một ý, không ai có thể tặng quần áo đúng ý người khác. Con tặng mỹ phẩm thì mẹ bảo mẹ có là diễn viên hát bội đâu mà bôi son trát phấn, mỗi năm mỗi tặng mẹ để mỹ phẩm cũ mốc theo thời gian, phí cả công mua sắm lẫn tiền bạc

- Đúng thế, còn cái áo khoác, cái khăn quàng và mỹ phẩm con tặng mẹ chưa hề đụng tới kia...

- Bởi thế năm nay con tặng mẹ một món quà khác rất đặc biệt là con sẽ...in cho mẹ một tập thơ và làm một buổi ra mắt sách thật vui cho mẹ ngay tại thành phố con đang sinh sống...

Chị Bông lại dấy nẩy lên phản đối với nhiều lý do:

- Đừng, đừng con ơi, thơ bán ai mua, và mẹ không dám ra mắt sách đâu, mẹ vừa già vừa xấu, nhìn mẹ người đọc thơ mẹ sẽ mất hứng thú, với lại mẹ sợ đám đông lắm.

Con út cương quyết:

- Con đã thu thập được một số bài thơ của mẹ rồi, mẹ mà không gởi thêm thì có bao nhiêu con in bấy nhiêu, tập thơ vừa mỏng vừa xấu...mẹ ráng chịu.

Chị Bông đành thua:

- Khoan...khoan... mẹ đồng ý.

- Vậy mẹ chọn thêm những bài thơ và đặt tựa đề cho cuốn thơ nhé. Tựa đề hay sẽ làm người ta thích thú... Thế là chị Bông phải “hợp tác” với con, gởi những bài thơ cho nó đủ in một tập thơ như người ta, và sau mấy đêm mất ngủ chị đã chọn được tên cho tập thơ, vừa lạ vừa lãng mạn đúng với giọng thơ tình của chị “Hồn vía em bay theo gió”. Tập thơ mà mỏng quá lại “Hồn vía em bay theo gió” nữa thì tập thơ cũng bay theo hồn vía về tận phương nào.

Thấy chị Bông lo lắng ngày ra mắt sách vắng khách, vợ chồng con trai lớn ở tiểu bang khác đã gọi về, con trai trấn an mẹ:

- Mom ra mắt sách cho vui chứ có đi buôn đâu mà sợ ế hàng, có chúng con luôn ủng hộ mom...

Con trai ra kế hoạch rõ ràng::

- Mom ơi, vợ chồng con sẽ dẫn 3 đứa con về California dự ngày mom ra mắt sách, để hỗ trợ tinh thần và nhân lực cho mom. Bảo đảm ngày ra mắt sách sẽ đông vui vì đàn cháu nội sôi nổi âm ỉ của mom.

Chị Bông hết hồn:

- Con ơi, nghe mẹ dặn này, lúc mẹ đang đứng nghiêm chỉnh trên sân khấu nghe người ta giới thiệu mẹ với những bài thơ tình lãng mạn, vợ chồng con đừng lùa đàn cháu nội lên sân khấu nhé.

Con dâu lên tiếng thay cho chồng nó:

- Vì sao hả mom?

- Mẹ đã hình dung ra ngay những hình ảnh lũ cháu kêu réo mẹ như những lần mẹ đến thăm và ở với cháu nội. Trước tiên thằng cháu đích tôn Holden sẽ chạy ra túm váy mẹ vừa nũng nịu vừa năn nỉ:: “ Bà ơi, nướng cho cháu miếng bánh pizza nhưng bà đừng ăn ké bánh của cháu nhé”, con Betsy thì vùng vằng:” Bà ơi, sao hôm nay bà hiền lành thế, trong khi ở nhà bà quát mắng cháu inh ỏi” và con Tabi thì sẽ sinh sự: “ Bà ơi, bà đừng nấu canh mặn và bắt cháu ăn nữa nhé, cháu chán ăn cơm khô canh mặn bà nấu lấm”.

Con dâu thắc mắc:

- Thế sao mom từng nói mom thích nghe những câu nói ngây thơ chân thật có sao nói vậy của mấy cháu nội?

- Nhưng không phải lúc mẹ đang vi vu trong ngày ra mắt cuốn thơ, con dâu hiểu chưa!

- Vâng, bây giờ thì con hiểu rồi, gia đình con 5 người sẽ ngồi làm khách để chụp hình, để mom khoe thành tích đông đảo khách đã tham dự ngày ra mắt sách của mom..

Chị Bông trách khéo:

Còn một lý do nữa con dâu ơi, mẹ chuyên về giọng thơ tình cảm lãng mạn trẻ trung nên không muốn độc gia biết mình quá già với đàn cháu nội là chứng minh cụ thể, mà sao con sinh đẻ sớm thế? nhiều thế? người ta đếm tuổi cháu nội là hình dung ra ngay bà nội gia của chúng.

- Ô kìa mom, ngày mới cưới con về chính mom khuyên con nên sinh đẻ sớm khi tuổi còn trẻ để baby được thông minh khỏe mạnh. Vợ chồng con muốn vài ba năm nữa mới có con và chỉ có một đứa cho rảnh rang nhưng mom đã bảo phải đẻ nhiều, con cháu càng đông càng vui, trời sinh trời dưỡng.

Chị Bông giật mình thì ra là con dâu nói đúng, hồn vía chị lúc nào cũng bay theo gió theo thơ chẳng còn nhớ gì cả.

Con dâu tí tê than thở:

- Mỗi lần mom về Utah, mom lãng mạn làm thơ tình cảm ca ngợi phố núi nhưng ba đứa cháu nội của mom sinh ra và lớn lên ở phố núi đã trải qua những buổi sáng sớm mùa Đông gió lạnh cắt da, tuyết rơi là chả khi con

mang chúng đến day care và chiều con mới đến đón về.. Trời sinh trời dưỡng đâu không thấy, chỉ thấy hai vợ chồng con làm việc đầu tắt mặt tối mom ơi...

- Ủ, mẹ biết rồi, tiếc rằng mẹ ở xa, nếu ở gần thì mẹ sẽ làm baby sit chúng nó..

Thằng út cũng có kế hoạch ủng hộ ngày ra mắt sách của mẹ. Hôm nay nó vừa gọi phone và giục già chị :

- Mẹ ơi, mẹ đã có thời gian cho ngày ra mắt sách chưa? Mẹ bận gì mà lâu thế?

Chị Bông phân bua:

- Những tháng vừa rồi mẹ bận đủ thứ công chuyện không tên, còn bây giờ mẹ bận...diet, vì mẹ overweight nhiều quá, chẳng quần áo nào mặc vừa cả, con đợi mẹ... xuống cân 5 pounds rồi sẽ tính.

- Mẹ nhớ báo trước cả tháng nhé để con sẽ xem xét thời tiết chọn ngày đẹp trời ra mắt sách và nhất là xem có “đụng hàng” ra mắt sách của các nhà văn nhà thơ danh tiếng nào không kéo mẹ lép vế, còn khách mời là tất cả bè bạn của con và...

Chị Bông ngắt lời con:

- Nghĩa là...

Con tranh dành nói tiếp:

- Mẹ để con nói hết ý, chúng ta ra mắt sách ở khu Bolsa California nơi có đông người Việt sinh sống, ngoài bạn bè của con, có mấy ông bà nội ngoại của bạn bè con ở hội người già, con sẽ nhờ họ rủ tất cả hội người già đi tham dự cho đông, cuối tuần con thấy các ông bà già thơ thẩn ở khu Phước Lộc Thọ nhiều lắm vì các ông bà không có việc gì làm, được một buổi để mua vui, để tiêu xài thời gian của họ mà còn được thêm tiếng có tâm hồn văn chương nghệ thuật chắc ai cũng thích...

- Nghĩa là... mình cần số lượng không cần chất lượng hả con?.vì các bác tuổi già sức yếu mấy ai tinh thần còn tỉnh táo để thích đọc thơ văn.. Thế thì sách mẹ ai mua? ở Mỹ đâu có người mua “ve chai” để sau đó mình bán sách cân ký hả con?

Con út phải dỗ dành mẹ:

- Mẹ đừng vội bi thảm, mẹ không thấy thiên hạ ra mắt sách dài dài sao? Cho dù người ta nói vì lòng yêu mến văn học nghệ thuật nhưng có ai cứ in và biếu tặng miễn phí mãi đâu. Ngày ra mắt sách sẽ có một số bạn thân mua ủng hộ, của đáng một họ trả tiền gấp đôi gấp ba cũng gỡ được phần nào tiền in ấn rồi, còn lại bao nhiêu mẹ cứ gửi tặng lung tung cho mọi người, từ người thương đến kẻ ghét, từ người quen đến kẻ lạ, thể nào trong đám họ cũng có vài kẻ ...mùi lòng gửi check cho mẹ cho dù họ vừa gửi vừa lẩm bẩm than thở vì tiếc tiền. Kinh nghiệm mấy người in sách kể cho con nghe thế đấy..

Chị Bông ngạc nhiên:

- Ủa, có chuyện ấy hả con? Bây giờ mẹ mới biết.và rút tỉa kinh nghiệm.

Chị Bông rên rỉ:

- Nhưng mẹ không thích làm thế, nếu mẹ tặng sách cho ai là đúng nghĩa biếu tặng với tấm lòng .

Buổi tối chị Bông lên giường mà trần trọc mãi không ngủ được làm anh Bông bực mình gất gông:

- Bà có thao thức vì thơ thì bước ra ngoài nhà bếp im vắng thoải mái cho bà làm thơ tới sáng, đừng nằm đây lục đục làm tôi mất ngủ lây.

Chị Bông ngạc nhiên:

- Sao anh biết em làm thơ trong bếp?

- Thì mấy lần bà làm khét nồi khét chảo không vì mãi để “Hồn vía em bay theo gió” ngoài khung cửa là gì?

Chị Bông thành thật thú nhận:

- Vàng, em từng làm cháy nồi cháy chảo khi vừa nấu cơm vừa làm thơ, cái smoke detector từng kêu lên báo động âm ỉ, may mà xe cứu hoả chưa tới.. Không ngờ anh “nhỏ nhất” ghê, chuyện gì anh cũng để ý, cũng biết. Nhưng tối nay em không trần trọc vì thơ, hôn vía em đang nằm cạnh anh đây, em muốn nhắc nhở anh ngày mai trở đi...mua vé số giùm em, mua đủ loại vé số lớn nhỏ ở Texas như Mega, Powerball, Lotto Texas, Cash five v..v...và cả vé số cạo luôn, không trúng nhiều thì trúng ít. Tưởng anh cao ráo trông có số giàu sang thì có ngày anh sẽ trúng số, còn tưởng tá em lù khù như một người suốt đời tung quân, không giàu nổi đâu anh, không trúng số đâu anh....

Anh Bông chỉ chiết:...

- Bà là người từng khuyên tôi không nên quẳng tiền vào hư vô mà, mua vé số là mũi tên phóng đi không bao giờ trở lại mà, cả đời cũng không để gì trúng số mà..

- Anh đừng mĩa mai em “ mà, mà..” lắm thế, bây giờ em thay đổi tư tưởng rồi. Đêm hôm qua em nằm mơ thấy mình trúng số bạc triệu, ngày ra mắt sách em mời cả ngàn người đến tham dự tại một nhà hàng lớn, khách ăn xong lại còn được em biếu tặng cuốn thơ mang về. Thế là cả khách và em đều vui vẻ tung bưng....

Anh Bông chán nản trùm chăn lên tới đầu và kết thúc câu chuyện:

- Trời ơi, không phải là “Hôn vía em bay theo gió nữa”, mà là cuốn theo bão, theo cơn lốc xoáy tornado rồi, một năm nữa hay mười năm nữa bà mới ra mắt sách thì cũng chẳng có vận may trúng số nào đến với bà đâu. Thôi, bà ngủ đi, chúc bàgặp lại giấc mơ trúng số đêm qua

Buổi sáng chị Bông thức dậy muộn vì đêm qua ngủ trễ, anh Bông đang uống cà phê nơi bàn ăn mặt tươi cười hớn hờ:

- Tôi thông báo bà một tin vui, bà vừa ...trúng số. Có phải bà mơ ước trúng số thì hôm ra mắt sách sẽ là ngày vui nhất đời bà không?

Chị Bông không tin:

- Nhưng làm gì mà có chuyện trúng số sớm thế hả anh?

- Tôi vừa ra ngoài sân thấy nhà hàng xóm bên cạnh nhà mình đang moving với cái xe U-Haul to tướng , tôi không tin vào mắt mình thì đúng lúc chị chủ nhà bước ra chị ta giơ tay vẫy chào tôi và nói lời tạm biệt cảm động lắm...

- Ôi, chuyện bình thường, liên quan gì đến trúng số? ở xứ Mỹ người ta dọn nhà thường xuyên. Em đọc thống kê thì trung bình người Mỹ dọn nhà 7 lần trong một đời người, họ cũng thống kê tuổi thọ trung bình của hôn nhân là 7 năm (hai vụ tình cờ đều là con số 7) tin này em đọc cách đây gần 10 năm.mà vẫn chưa quên.

- Bà nhiều chuyện ghê, chuyện nhà không nhớ đi nhớ chuyện thống kê của 10 năm về trước....

Chị Bông vẫn hào hứng tiếp:

- Em thích báo Mỹ, chỉ để...đọc trang Obituary xem tiểu sử người chết để biết họ đã từng kết hôn mấy lần và có con chung hay con riêng trong mục cáo phó ấy.. Thấy ai chết trẻ hay chết cô độc em thương. Còn đọc báo Việt Nam thì em thích nhất mục rao vặt, mục truyện cười và tìm bạn bốn phương. .

Anh Bông rên rỉ:

- Trời, bà chỉ thích đọc những tin tào lao vô ích và thương vay khóc mướn giùm thiên hạ hèn gì mỗi khi bà coi băng của các trung tâm ca nhạc Việt Nam, bà nghe nhạc thì ít mà quan tâm tới dung nhan ca sĩ thì nhiều, ca sĩ nào sửa mắt, sửa mũi, căng da mặt, bơm botox, đội tóc giả hay mập thêm một tí bà biết ngay..

- Anh à, em có đọc những tin giá trị đấy chứ, thí dụ như những thông tin về kinh tế tài chính nhưng chẳng có ích gì, chẳng học hỏi thu thập được gì, một chuyên viên tài chính nổi tiếng của Mỹ đưa ra mấy điều khuyên dân chúng Mỹ cách chi tiêu để tiết kiệm 10% lợi tức họ kiếm được trong khi điều này em dám chắc với anh là các bà nội trợ Việt Nam chẳng cần học hành bằng cấp về kinh tế cũng đã làm từ bấy lâu nay.rồi và còn tiết kiệm được nhiều hơn lời khuyên kia nữa. Thế mới tài tình phụ nữ Việt Nam mình...

- Thôi không dài dòng nữa kéo bà lại đi xa như con thuyền không bến, ý tôi muốn nói bà để “Hồn vía em bay theo gió” nên không nhớ có lần chị hàng xóm người Mỹ này đã sang tận nhà khiếu nại bà vì mùi cá mắm bà kho từ vườn sau bay sang patio nhà chị ta, nơi chị ta hay ra ngồi hóng gió mỗi chiều, gió đã mang mùi cá mắm nhà mình sang với chị ấy. Thế là từ đó bà không có dịp kho đồ bốc mùi ngoài vườn nữa và bà từng cầu mong chị hàng xóm Mỹ này dọn nhà đi cho khuất mắt, bà sẽ ăn mừng như trúng số độc đắc. Hôm nay bà đã toại nguyện, bà đã trúng số độc đắc rồi đó.

Chị Bông tỉnh bơ:

- Nhưng bây giờ em thay đổi tư tưởng rồi, chuyện gì của em anh cũng biết sao chuyện này anh chưa biết nhỉ? Suốt tuần qua anh có nghe tiếng con chó con sủa suốt đêm sau vườn nhà chị hàng xóm Mỹ không?

- Có..có.., nó sủa làm tôi mất ngủ.

- Em cũng thế, trong đêm khuya em sợ nhất hai thứ âm thanh là tiếng chó con sủa dai dẳng ai oán vì lạ nhà và tiếng mèo gào nã nùng trên mái hiên nghe như tiếng trẻ con khóc ngoài bãi tha ma hoang lạnh, rợn cả người..

- Nghe bà diễn tả tôi cũng...rợn cả người.

Chị Bông kể:

- Chị hàng xóm đã tự động biết điều sang nhà gặp em và xin lỗi tiếng chó sủa, chị yêu thích chó lắm, mới xin được con chó con từ người bạn, chó con lạ nhà và nhớ mẹ sủa suốt mấy đêm liền. Em đã nhận ra người hàng xóm này rất trung thực, chị biết phê bình em nhưng chị cũng biết nhận lỗi khi làm phiền người khác, công bằng và thẳng thắn.

Anh Bông được dịp phê bình:

- Bà cũng đã nhận ra là bà...nhỏ nhất rồi phải không? Làm phiền nhà hàng xóm người ta sang nhắc nhở thì bà...giận dữ và trù ẻo cho họ dọn nhà đi nơi khác, thử hỏi hàng xóm nào ở nổi với bà?

Anh Bông chợt nhớ ra

- Người bạn cùng hăng tôi tên Bái, hàng xóm nhà anh Bái cũng là người Mỹ, Bái biết tin ông hàng xóm vừa qua đời cách đây vài tuần, Bái đã nói lời chia buồn với bà quả phụ hàng xóm, nhưng bà mẹ của Bái thì cho là lời chia buồn suông chưa đủ tình làng nghĩa xóm, bà cứ nằng nặc đòi con trai đưa sang nhà bà Mỹ để ...thắp một nén nhang.cho vong linh người quá cố..Bái phải giải thích “Má ơi, người Mỹ không có lập bàn thờ, không thắp nhang, má sang nhà người ta nhang đèn đâu cho má thắp” thì mẹ Bái mới chịu thôi. Bà thấy chưa, người ta ăn ở có tình cảm hàng xóm láng giềng thế đấy.

Chị Bông xuống nước:

- Em thật tình không muốn chị hàng xóm này dọn nhà đi nữa, và sau một giấc ngủ em cũng đã.thay đổi tư tưởng cho ngày ra mắt sách của em rồi, dù có vắng tanh như chùa Bà Đanh, dù thế nào em cũng sẽ vui thế ấy với ân tình của người thân và bạn bè.

Chị quay ra tò mò hỏi chồng:

- Nhưng chùa bà Đanh là chùa gì mà vắng vẻ thế anh?

- Tôi không biết, bà lên net mà tìm. Gớm tư tưởng của bà thay đổi nhanh như tia chớp, bà ở bên cạnh tôi còn không hiểu nổi bà, nói chi... bà Danh nào đó ở tận đâu đâu.

Chị Bông ngọt ngào:

- Bây giờ em ra ngoài để hỏi thăm chị hàng xóm và chúc gia đình chị đến nơi khác bình yên vui vẻ...

- Nhớ...hẹn ngày tái ngộ bà nhé, người ta biết điều và lịch sự như thế....

Và anh Bông vừa nhấp ngum cà phê vừa lẩm bầm::

- May quá, bà suốt ngày để hồn vía bay theo gió, hôm nay hồn vía bà vẫn ở nhà.. Thôi bà sang mà nói những lời thân mến tiễn người đi để chuộc tội đã ngấm ngấm ghét bỏ người ta.

Chị Bông mỉm cười:

- Em làm thơ hồn vía có thường xuyên đi vắng nhưng chưa đi luôn, em cũng biết thực tế xã giao ở đời chứ không phải lúc nào cũng như người đi trên mây trên gió như anh nghĩ đâu nhé.....

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(May 18, 2014)

ĐẢNG

Luật là tao, tao là luật vô biên!

Thủ Tướng này, Ủy Viên nợ liền liền

Chiếm quyền lực, ăn no bằng cướp giết.

Đảng, Nhà Nước bán Nhà. Dân đều biết!

Đỏ tà quyền lộ diện xã hội đen

Toàn anh hùng, “liệt” sĩ lăm bằng khen

Có quyền lực là có liền tham nhũng.

Chống tham nhũng bằng điều tra Nham, Thủng*

Toàn luật rừng, hiến pháp bảo vệ ai?

KHEN, CHÊ?

Đảng viên ba triệu: vàng đầy kho

Ngoài ngô dân nghèo: xin, chẳng cho

Tiền bạc rửa liền. Khen, thật khéo!

Ai chê, đảng réo: diễn ra trò!

Ý Nga, 6-1-2015

CHUYỆN

Người ta lăm chuyện, nói nhiều

Nói xuôi, nói ngược nhiều điều cho vui

*Em buồn-nhiều-chuyện. Chẳng cười
Buồn nhiều, nói ít: phải mời bệnh thôi.*

*

Biết cậy ai, toàn “tiền sĩ” bất tài!

Từ... thất bại tiền về... đại thất bại!

Ý Nga, 6-1-2015

*Nói lái và nghịch chữ: Tham nhũng > nham, thủng

VÒNG ĐUA VẬT CHẤT

Phía trước một kẻ chạy nhanh

Dù dưới gió mát, nắng lành,

Dù nhanh tốc độ ánh sáng,

Dù vượt hết người chung quanh

Vẫn có một người nhanh hơn!

Và họ chưa chắc cô đơn,

Dù đường phẳng phiu ngon trơn.

Họ chạy, tưởng đường trống trơn.

Càng chạy họ càng chẳng dừng.

Có gì họ cũng chữa ung

Vật nào cũng chưa tương xứng

Họ chạy suốt đời chẳng ngưng

Cho đến khi họ nằm xuống

Lợi danh thôi hết quay cuồng!

Em ơi, buồn bớt giùm tôi!

Buồn non nước, đủ tìm nhôi tả tôi!

Chuyện gì thì cũng chuyện người

Chuyện mình: hạnh phúc, cả đời sống đôi!

Nhìn đi: dân khổ liên hồi

Sống thời tội nghiệp, chết rồi chẳng yên

Cùng anh xóa những muộn phiền

Dâng riêng Đất Mẹ, nối liền niềm tin

Giúp anh chuyển Lửa, giữ gìn

Tiếp tay, bỏn phận việc nghìn, công trăm.

*

Hãy quên năm cũ tối tăm

Đón mừng sáng sửa một năm mới về

Hân hoan thay chỗ nào nề

Cười cho hoa nở, trăm bề mừng xuân!

Ý Nga và Anh, 6-1-2015

Chỉ còn vắng vắng hồi chuông
Của Ông Trên còn chiều chuông.

Ý Nga, 6-1-2015

THƯƠNG NGƯỜI CÔ ĐƠN

Bao nhiêu là người bệnh
Năm một mình mà rên.
Không thân nhân chăm sóc
Đòi chán nản, buồn tênh.

Bao nhiêu là hành khát
Giữa mùa đông, không mền
Đói, lạnh ai nhớ đến?

Làm gì để tìm quên?
Thức ăn thừa ngấu nghiền
Ôi, thiu nhai đỡ ghiền

Không nụ cười thân thiện
Đòi họ toàn ưu phiền?

Ai là người hành thiện
Giúp họ bớt truân chuyên,

Cánh Nhạn Về Đâu

*Bóng chiều hiu hắt dần phai
Trông theo cánh nhạn buồn bay phương nào
Nhớ người thăm thăm trời cao
Thắt từng đoạn ruột hồn đau rã rời.*

*Lạc vùng biển cạn xa xôi
Hay chẳng tình mộng tan rồi ước mơ
Chỉ con tim mỏng dại khờ
Một mình khóc nỗi đôi bờ chia xa.*

*Chưa lần say giấc hoàng hoa
Bước vào lối hẹn lưa là thiêu thân
Xuân này thêm một mùa xuân
Trông chờ tin nhạn băng khuâng lạc bầy.*

*Nhớ nhung năm tháng sâu vây
Tiếc thương cũng chỉ bóng mây cuộc tình
Ngỡ hình với bóng lung linh
Ước nguyện thỏa giấc mơ xinh đẹp ngời .*

*Ngờ đâu đôi ngã đôi nơi
Tan rồi mộng ước đời đời có nhau .*

Ngọc Quyên

KHAI BÚT ĐÀU XUÂN

(Thân tặng các bạn có cùng ngày SN 31-12)

Giảm đau khổ triển miên

Khi đích về chưa đến?

Ý Nga, 6-1-2015

TÌNH TRI KỶ

Ta chỉ có 1 người là tri kỷ,
Vắng em rồi mọi thứ chỉ là không.
Trăng lạnh lùng, hiu hắt chiếu qua song.
Ta tìm mãi, trong bóng mây, trên hoa lá.
Ta tìm mãi vì em là tất cả,
Những muộn phiền, những thương nhớ nôn nao.
Em đi rồi, ngày tháng sẽ xanh xao.
Ta gọi mãi, tri âm nào vọng lại.
Tử Kỳ mất, Đàn Bá nha u uất,
Phiếm cung buồn, giây đã đứt, lòng đau.
Đêm năm canh khắc khoải để kêu thâu,
Ngày 6 khắc bóng sâu buông hiu hắt,
Tử Kỳ mất, phim cung sâu lạnh ngắt.
Đàn kêu thương, tan tác khúc Ân tình.

Phx.HH

Ở Đây Mưa Lập Đông

Mưa ở đây từng chiều xuống mênh mông
Tàn thu rơi bao nỗi nhớ chạnh lòng

Sáu sáu cùng ta vui đón xuân
Xuân xưa, xuân đến biết bao lần
Trăng mười hai, thay ai hiện diện ?
Trời đất giao hòa, hoa tạ ân

Sáu sáu cùng ta, hòa nhịp thở
Vui buồn đôi lúc... khúc quanh co
Nhớ ngày mát nước, ta nước mắt
Hai sáu cùng ta chung mối lo

Sáu sáu cùng ta thả cuộc chơi
Cánh diều căng gió - đứt như chơi
Bao phen thuyền mỏng lênh đênh, sóng
Ba sáu cùng ta... hạ chước rời

Sáu sáu cùng ta, na các con
Xử người chấp chững bước chon von
Nửa đời cúi mặt lau nước mắt
Bốn sáu cùng ta, ôm héo hon

Sáu sáu cùng ta ca khúc vui
Ngày con thành đạt, ngát hương đời
Bàn tay tê cóng không cầm bút
Năm sáu cùng ta... ha hả cười

Sáu sáu cùng ta nốt đoạn đời
Quảng buông những món chẳng cần chơi
Cuộc đời ngẫm nghĩ, bao lâu nữa !!!
Sáu sáu cùng ta... bay thành thơ

Kiều Mộng Hà

Jan 01 - 2015

Chúc Tết

Xuân về xin chúc nhóm khí công,

Mạnh khỏe vui tươi suốt cả năm.
Mỏ ruột, thông tim cũng đã xong.
Tâm an, vạn phúc hết long đong.,

Mưa miên man tuôn tràn qua ngõ vắng
Trời Sài Gòn mưa chẳng biết ngày đông .

Mưa có hay những đêm dài trần trở
Giọt lệ thay mưa rơi vỡ trong tim
Đêm bơ vơ cơn lốc xoáy muộn phiền
Trong sâu thẳm mịt mù thương với nhớ.

Mưa lạnh lòng mưa sâu ai nức nở
Xa nhau chừng như khúc hát dòng sông
Trôi trên thánng ngày xót xa hiu quạnh
Bao giờ thuyền về bến đợi thương mong .

Mưa lập đông mưa giá buốt hồn đơn
Mưa tương tư mưa nước mắt tủi hờn
Xin đừng đếm giọt mưa rơi trên phím
Đừng trách em tình gửi gió băng khuâng.

Ngọc Quyên

Xuân về chúc bạn thường du lịch.
Bạc tiền, hành lý không ai nghịch.
Năm châu bốn biển những nơi thích
Thắng cảnh xa gần sẽ đến đích.

Xuân về xin chúc bạn văn chương,
Truyện ngắn truyện dài đều dễ thương.
Du ký, thi ca nhiều độc giả ,
Thịnh vượng, an khang vẫn đến thường .

Xuân về chúc bạn và gia đình.
Đầy đủ niềm vui và hạnh phúc .
Cháu thảo, con hiền sức khỏe nhiều,
Trên thuận dưới hòa cuộc sống vui.

Xuân về xin chúc cựu môn sinh,
Sự nghiệp công danh như bình minh.
Tuổi trẻ tài cao " chí khí lớn".*
Con cháu gia đình được hiển vinh.

Ngọc Hạnh

* trong bài thơ xưa...

Năm Mới Trao Nhau Nụ Cười

Hãy mỉm cười!

**Thế giới giống như một tấm gương:
Bạn nhìn mặt với nó, nó nhìn mặt với bạn;
bạn mỉm cười với nó, nó cũng mỉm cười với bạn.**

—HERBERT SAMUELS

Thế là những rộn rịp tung bừng của ngày Lễ Giáng Sinh 2014 và Năm Mới 2015 trôi qua rồi và thiên hạ lại trở về với nếp sống bình thường như mọi năm. Học sinh, sinh viên trở lại trường; người đi làm trở lại nhiệm sở, công ty; quý vị cao niên lại được tiếp tục “lãnh lương của ông Obama”; mấy ông bà nội, ngoại nơi xứ Mỹ tiếp tục làm “babysitter”, làm “osin”, làm “bác tài” cho con cháu và một ngày như mọi ngày sẽ tiếp tục trôi qua.

Những ngày đầu năm mới, chúng ta thường kiêng cử nói về chuyện đau buồn, chuyện bực mình vì thật tình mà nói, con người luôn mơ ước được sống tốt đẹp, vui vẻ cho cuộc đời lên hương một tí tí trong chốn bụi hồng này chứ lị. Bạn vẫn thích nhìn gương mặt tươi cười, lời nói ngọt ngào dễ thương của “chàng phu quân”, của “nàng nương tử”, của các “công tử, tiểu thư” trong gia đình, của bạn bè thân mến hơn là chạm mặt với những người “châm dâm cái mặt, cái kính lời nói, chê trách tùm lum”. Nếu lỡ đụng đầu họ rồi chắc chắn bạn sẽ tìm cách “chuồn” cho lẹ để khỏi bị bực mình. Mệt quá! Bạn đồng ý chứ?

Xin Bạn hãy cùng người viết đọc lời khuyên của Mẹ Theresa dưới đây nhé:

Hãy cho nhau nụ cười

Có lần mẹ Têrêsa thành Calcutta kể lại câu chuyện như sau:

Nhiều người đến thăm tôi tại Calcutta và trước khi ra về thường ngỏ ý với tôi: “Xin cho chúng tôi một lời khuyên để chúng tôi sống tốt đẹp hơn”.

Tôi liền bảo họ: “Quý vị hãy về và hãy ban tặng cho nhau những nụ cười. Một nụ cười cho vợ của ông. Một nụ cười cho chồng của bà. Một nụ cười cho con cái của ông bà. Hãy cười tươi với tất cả mọi người, bất luận người đó là ai. Với những nụ cười tươi như thế quý vị sẽ lớn lên trong tình yêu hỗ tương”.

Nghe vậy một người trong nhóm hỏi tôi:

- Bà có lập gia đình không?

Tôi gật đầu và nói:

- Đôi khi tôi cũng cảm thấy khó nở một nụ cười với vị hôn phu của tôi.

Và mẹ Têrêsa kết luận:

- Đúng thế, Chúa Giêsu có thể đòi hỏi rất nhiều. Và chính khi Ngài đòi hỏi như thế thì không gì đẹp cho bằng nở một nụ cười thật tươi với Ngài

Lạy Chúa! Nụ cười không mất tiền mua, không phải vất vả cực nhọc để đi xa mang về... Nụ cười thật dễ dàng để xuất hiện trên môi miệng và trên khuôn mặt nhưng sao con lại thấy thật khó khăn vất vả để trao tặng nụ cười trên khuôn mặt của con cho những người xung quanh... Con đã thay thế nụ cười bằng những cái nhăn mặt méo mó, bằng những ánh mắt giận dữ, bằng những cái lắc đầu xua tay và đôi khi bằng những lời nói làm đau lòng

người khác. Xin cho con luôn ý thức rằng: mỗi khi con mang nụ cười đến cho những người xung quanh chính là lúc con dâng lên Thiên Chúa tình yêu và nụ cười, sức sống và hy vọng của đời con. Amen.

(Nguồn: Suu tầm trên internet)

Đầu năm mới, người viết xin “vài lời gửi anh trù mền” để quý bạn biết vì sao người viết được bạn bè tặng tôi danh hiệu “người đẹp ưa cười” cho vui nhé. Smile!

Lúc còn bé, người viết là một cô bé mập mập, tròn trịa, có cặp mắt to giống “đằm lai” và có cái miệng móm ưa cười nên được ba má của tôi “cung” lắm vì tôi giống cả ba lẫn mẹ. Lúc đó, ba má tôi có một cửa hàng buôn bán nhỏ ở Phú Nhuận, nhiều khách hàng của ba má tôi thường đến mua hàng nhà ba má tôi và giới thiệu với bạn bè, nếu muốn mua hàng nhà tôi thì đến tiệm nào có cô bé có cái miệng móm hay cười là đúng tiệm của ba má tôi rồi.

Lớn lên tôi không còn mập mập, trắng trẻo giống đằm lai nữa mà lại ốm nhách, đen đen giống Ấn Độ hơn nên bị các anh bạn sinh viên QGHC đặt tên là Sương Mangala, một tài tử Ấn Độ ngày xưa. Khi đi học trường QGHC, mỗi lần tôi vào lớp trễ học, tôi phải nở nụ cười duyên với giáo sư đang dạy trong lớp, lí nhí lời xin lỗi thì đã nghe ở cuối lớp, mấy anh bạn sinh viên “quỷ sứ” cười âm lên: “Sương Mangala cười! Sương Mangala cười!” để chọc quê tôi, nhưng tôi vẫn tỉnh queo không nói gì cả.

Khi đi làm ở Bộ Xã Hội cũ ngày xưa ở Việt Nam, và khi phục vụ trong ngành giáo dục thuộc Sở Học Chánh Portland ở Mỹ, người viết thường được các bạn đồng sự và học trò phê bình rằng: “Chưa thấy mặt cô Sương nhưng đã nghe tiếng cô cười ở văn phòng rồi!”

Bây giờ, người viết được bạn bè cõi ảo và cõi thật thương mến tặng cho “nick name” là “Sương Lam Smile” vì tính ưa cười và tính thích viết chữ Smile trên các email (điện thư) hay trong bài viết của tôi.

Úi chào! Với cái tính ưa cười của tôi, nếu cụ Nguyễn Văn Vĩnh (1882-1936) còn sống thế nào người viết cũng bị cụ rầy cho một trận vì cụ rất nghiêm khắc khi nói về “Xét Tật Minh” trong bài viết “Gì Cũng Cười” của cụ như sau:

Gì cũng cười

An Nam ta có một thói lạ là thế nào cũng cười. Người ta khen cũng cười, người ta chê cũng cười. Hay cũng hi, quấy cũng hi. Nhấn răng hi một tiếng, mọi việc hết nghiêm trang. Có kẻ bảo cười hết cả, cũng là một cách của người hiền. Cuộc đời muôn việc chẳng qua là trò phùng chèo hết thấy, không có chi là nghiêm đến nỗi người hiền phải nhấn mày nghĩ ngợi

(Nguồn: trích trong Việt Nam Thi Văn Hợp Tuyển- Gì cũng cười của Nguyễn Văn Vĩnh)

Nhưng ... những năm sau này thiên hạ thường khuyến khích “Hãy cho nhau nụ cười” vì những ích lợi về sức

khỏe, tinh cảm, tâm linh. Bác sĩ cũng khuyên nên cười vẫn tốt hơn khóc đấy. Người lớn, con nít khi cười vẫn dễ thương hơn khi khóc lóc, khi giận dữ. Đúng không?

Trong tiếng Anh “Smile” có nghĩa là nụ cười; bạn có biết nụ cười được tạo nên từ những yếu tố nào?

- **Sweet:** ngọt ngào.
- **Marvellous:** tuyệt diệu.
- **Immensely likeable:** khả ái.
- **Loving:** đáng yêu
- **Extra special:** ngoại biệt

Nụ cười tưởng chừng như rất bình thường nhưng lại là món quà vô giá mà tạo hóa đã hào phóng ban tặng cho loài người. Chúng ta sẽ sống thế nào khi không biết cười? Chúng ta sẽ biểu lộ sự vui mừng bằng cách nào nếu không có nụ cười? Nụ cười có thể xua tan mọi đau buồn, hàn gắn mọi vết thương, làm dịu đi nỗi cô đơn và quan trọng hơn hết là mang mọi người đến gần nhau hơn... Nụ cười là thứ tài sản quý giá mà không phải ai cũng dễ dàng có được nếu chẳng chịu mở rộng lòng mình để đón nhận nó... Hãy tạo cho mình nụ cười bằng những việc làm có ý nghĩa, bạn sẽ thấy cuộc đời này tuyệt diệu biết chừng nào!

Bạn có thể làm cho bản thân mình trở thành một con người mới: Buổi sáng thức dậy mỉm cười, mỉm cười bước ra khỏi nhà, mỉm cười khi gặp gỡ người khác, khi làm việc mỉm cười, khi nghỉ ngơi cũng mỉm cười - tất cả điều này là một thói quen tốt.

10 lý do để mỉm cười:

- Mỉm cười đẹp hơn cái nhú mày của chúng ta.
- Mỉm cười làm chúng ta vui vẻ thêm.
- Mỉm cười khiến ngày tháng chúng ta đã và sắp đi qua trở nên có ý nghĩa.
- Mỉm cười giúp ích đối với việc kết bạn.
- Mỉm cười biểu thị sự thân thiện, dễ gần.
- Mỉm cười tạo nên một ấn tượng tốt cho người khác.
- Mỉm cười với người khác, người khác cũng sẽ mỉm cười với bạn.
- Nếu bạn mỉm cười thì bạn càng trở nên tự tin và thu hút hơn.
- Nụ cười của bạn sẽ làm giảm bớt sự lo lắng của người khác.
- Một nụ cười có thể giúp bạn có tình yêu đích thực.

(Nguồn: Suu tầm trên internet)

Vậy thì chúng ta cũng nên cho nhau nụ cười để cùng sống vui sống khỏe bạn nhé mà không sợ cụ Nguyễn Văn Vĩnh rầy nữa vì bác sĩ và nhiều người khuyên nên cười mà lị. Mừng quá! "Smile!"

Các nhà hiền triết, thánh nhân đều khuyên ta hãy sống vui với giây phút hiện tại với những gì mình đang có trong tầm tay của mình với yêu thương và nhân ái. Chỉ cần biết dùng một ít “chút xíu” nữa, bạn sẽ thấy mình đang sống hạnh phúc trong cõi đời này rồi. Bạn ạ!

1. Miệng ngọt ngào thêm một chút nữa.
2. Đầu óc hoạt động thêm một chút nữa.
3. Nóng giận ít thêm một chút nữa.
4. Độ lượng nhiều hơn một chút nữa.
5. Lòng rộng rãi thêm một chút nữa.
6. Làm việc thiện nhiều thêm một chút nữa.
7. Nói năng nhẹ nhàng thêm chút xíu nữa.
8. Mím cười thêm một chút xíu nữa.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Bạn thấy có đúng không?

Năm cũ đã qua rồi, thôi thì chúng ta hãy để cho những gì không tốt đẹp, đau buồn, bực mình làm bạn không vui năm cũ bay theo gió theo mây để bắt đầu một năm mới tốt đẹp, vui vẻ hơn nhé. Chúc tất cả mọi người trong cõi nhân gian này được nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, luôn nghĩ và cố gắng thực hành những việc thiện lành để sống vui, sống khỏe, sống hạnh phúc. Smile!

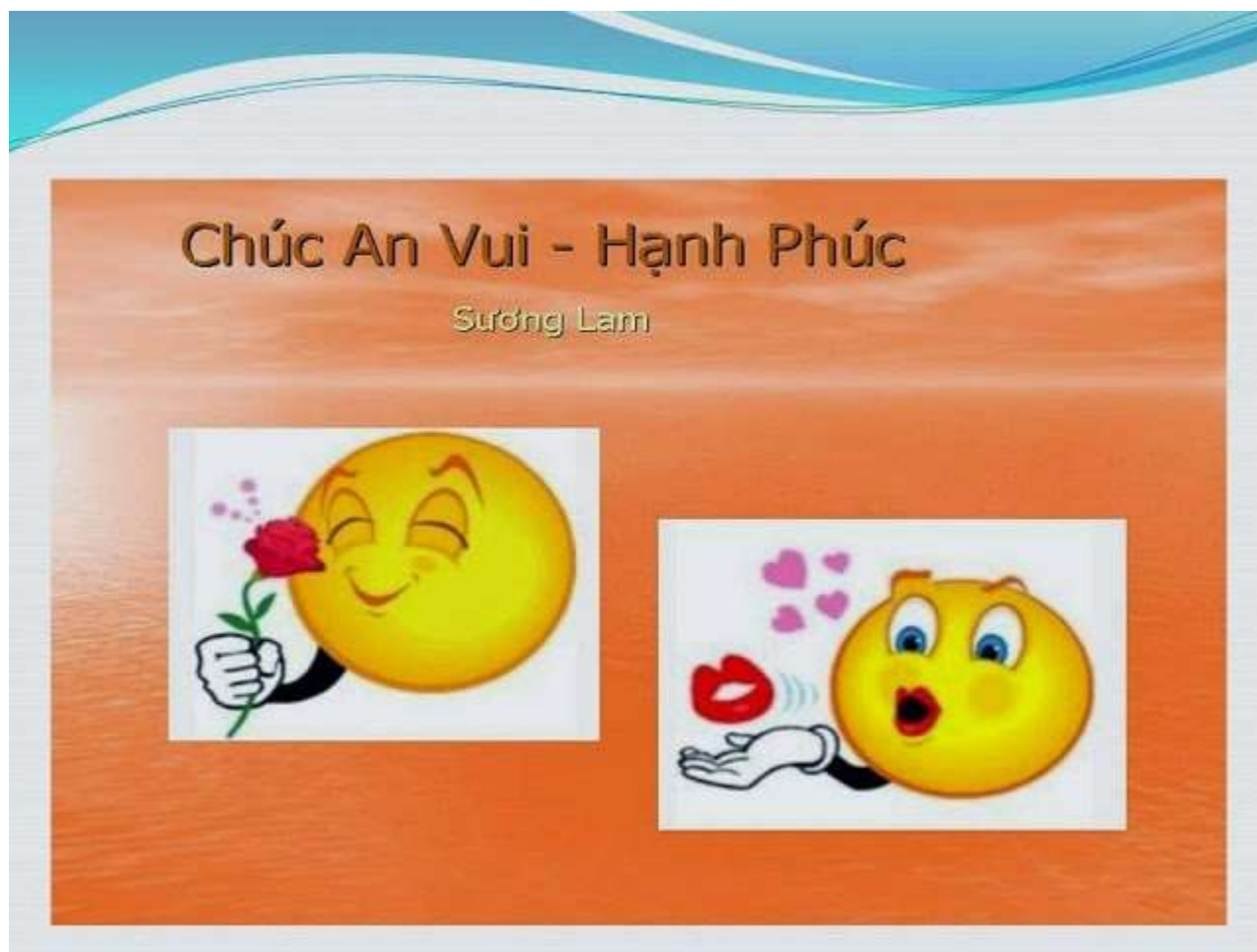
Mời quý anh chị xem đôt pháo đón mừng năm mới ở Dubai cho vui vì đã có 208,267 người xem so với các buổi đôt pháo khác trên thế giới.

Xin click vào link dưới đây:

Dubai 2015 New Years Eve Fireworks 208,267 views 4:31

<https://www.youtube.com/watch?v=EbqvgZV0qsg>

Chúc quý anh chị Năm Mới 2015 nhiều sức khỏe và an lạc. Smile!

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam